

Prof. dr hab. Janusz Włodzimierz Adamowski
Uniwersytet Warszawski
Wydział Dziennikarstwa, Informacji i Bibliologii
Nauki społeczne

RECENZJA OSIĄGNIĘĆ

Dra Leszka Gęsiaka, ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych, w dyscyplinie *nauki o komunikacji społecznej i mediach*, wykonana na zlecenie Dyrektora Instytutu Nauk o Komunikacji Społecznej i Mediach UMCS w Lublinie Prof. dr hab. Iwony Hofman.

1. Najważniejsze fakty z życiorysu zawodowego Kandydata

Dr Leszek Gęsiak, jezuita, złożył za pośrednictwem Rady Doskonałości Naukowej dokumentację wraz z prośbą o wszczęcie postępowania w sprawie nadania Mu stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie „nauki o komunikacji społecznej i mediach”, wskazując jako podmiot prowadzący wyżej wspomniane postępowanie Radę Naukową Instytutu Nauk o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Pretendent do stopnia naukowego doktora habilitowanego jest aktualnie (poczynając od roku 2005) adiunktem w Akademii *Ignatianum* (dawniej funkcjonującej pod nazwą: Wyższa Szkoła Filozoficzno – Pedagogiczna) w Krakowie, gdzie w tamtejszym Instytucie Dziennikarstwa pełni obowiązki kierownika Katedry Mediów i Komunikacji Społecznej. W latach 2013-2015 był profesorem wizytującym na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim (*Pontificia Universita Gregoriana*) w Rzymie, zaś w roku 2018 – badaczem wizytującym w *College of the Holy Cross*, Worcester MA (USA). Pracę doktorską w obszarze nauk humanistycznych w zakresie religioznawstwa, zatytułowaną „Wielokulturowość – rola religii w dynamice zjawiska”, napisaną pod opieką naukową Prof. dr hab. Haliny Grzymały – Moszczyńskiej, obronił na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w roku 2004. Jest także posiadaczem tytułów zawodowych magistra teologii oraz kościelnych: *Maitrise canonique* (licencjat kanoniczny) z zakresu teologii oraz *Bakalaureat* (licencjat) z zakresu filozofii. Odbył liczne staże zagraniczne (m.in. w Australii) i zrealizował krótkoterminowe wyjazdy studyjne, prowadząc w ich trakcie wykłady, szkolenia oraz inne zajęcia dydaktyczne o charakterze akademickim.

2. Ocena osiągnięcia naukowego zgłoszonego przez Kandydata w przewodzie habilitacyjnym.

Jako swoje osiągnięcie naukowe, mające stanowić podstawę dla wszczętego przewodu habilitacyjnego, dr Leszek Gęsiak zgłosił monografię „Rola radia w społeczeństwie wielokulturowym. Działalność grupy polskiej w wieloetnicznej australijskiej rozgłośni 3ZZZ”. Wydawnictwo Naukowe Akademii *Ignatianum*, Kraków 2020, s.330. Dzieło to – jak w swoim autoreferacie podkreśla sam Autor – stanowi efekt Jego wieloletnich zainteresowań wielokulturowością oraz mediami masowymi, a w szczególności radiofonią (z którą był czynnie związany, także jako dziennikarz Sekcji Polskiej Radia Watykańskiego). Tym samym, rzecz pierwsza, na jaką warto zwrócić uwagę podczas lektury tej monografii, to jej interdyscyplinarny charakter, z licznymi tam wątkami tematycznymi o charakterze historycznym i kulturoznawczym, ale także jako na pozycję, której Autor stosunkowo obficie korzystał z doświadczeń badawczych politologii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach.

Druga kwestia, od razu „rzucająca się w oczy”, to bogata oprawa edytorska wspomnianego dzieła, z pewnością korzystnie wyróżniającego się swymi walorami (twarda oprawa, znakomitej jakości papier, obszerna warstwa ilustracyjna, w tym wiele zdjęć w kolorze), wreszcie – liczne elementy wzbogacające tę monografię, jak indeksy: nazwisk oraz rzeczowy i wprowadzające ją do obiegu międzynarodowego (tj. anglojęzyczne streszczenie). Zwłaszcza na tle wielu innych prac naukowych, wydawanych zazwyczaj – głównie ze względu na permanentny niedostatek środków finansowych, trapiący polskie uczelnie wyższe – rzecz można dość siemiężnie, a więc jak najniższym kosztem, monografia autorstwa dra L. Gęsiaka jawi się niczym kolorowy motyl na dość szarym jednak tle naszej akademickiej codzienności.

Co do samej treści, wypełniającej 330 stron książki, to mam jednak pewne (nie najcięższej kategorii) uwagi krytyczne. Będzie o nich nieco szerzej w dalszej części niniejszej recenzji, teraz pragnę skupić się na walorach tej rozprawy. Otóż niewątpliwie, w warunkach polskich jest to z pewnością praca pionierska. System medialny Australii, jak również poszczególne jego składniki, nie stanowią dla rodzimych autorów problematyki często i chętnie podejmowanej. Rzec nawet można, że z różnych powodów tematyka ta jest dość słabo, by nie powiedzieć: śladowo obecna w literaturze przedmiotu, nie tylko zresztą medioznawczej. Autor recenzowanej tutaj monografii skupia się co prawda na dość wąskiej w istocie kwestii z tego zakresu tematycznego, niemniej – od czasu do czasu – udaje mu się zarysować nieco szersze tło, obrazujące specyfikę systemu medialnego tak nadal egzotycznego dla przeciętnego zjadacza chleba w Polsce i Europie państwa - kontynentu, jakim jest Związek Australijski.

I skoro już mowa o tematyce tej rozprawy, tak bardzo drobiazgowo zaprezentowanej przez jej Autora, to pragnę wyraźnie podkreślić, iż nie uznaję tej kwestii za marginalną. Wprost przeciwnie – radiofonia społeczna (nawet jeśli ukazano ją poprzez pryzmat aktywności jednego tylko podmiotu nadawczego) stanowi ogromnie istotny fragment całego systemu radiofonii, nie tak może dobrze rozpoznanego jak media publiczne, czy komercyjne, ale mającego w wielu państwach nader istotną rangę i znaczenie. Podobnie zresztą, jak i dziennikarstwo obywatelskie, stanowiące w istocie rdzeń tego rodzaju nadawczości. Zdaje sobie z tego zresztą sprawę sam Habilitant, wielokrotnie podkreślając ten fakt w swojej książce.

Jako swoiste laboratorium dla swoich dociekań naukowych dr L. Gęsiak wybrał jedno z dwóch głównych miast Australii: Melbourne, wielomilionowy, wielonarodowy i wieloetniczny tygiel, w którym ścierają się różne religie, poglądy i wzorce kulturowe przyniesione przez starych i „nowych” imigrantów, poszukujących dla siebie optymalnych kanałów komunikacji medialnej. Radio wydaje się być takim szczególnie dogodnym środkiem przekazu, albowiem jest nadal słuchane (choć z różnym natężeniem w różnych porach dnia), nie jest medium „inwazyjnym”, wymagającym – jak np. gazeta czy telewizja - skupienia na sobie uwagi, a ponadto koszt erylowania stacji oraz jej utrzymania wydaje się nie przekraczać możliwości finansowych nawet mniej zasobnych materialnie grup narodowościowych i etnicznych, zwłaszcza w modelu przyjętym do realizacji przy okazji powoływania do życia takich nadawców, jak stacja 3ZZZ. Takim wnikliwym „raportem” z tych obserwacji, także jako swego rodzaju pokłosie wielomiesięcznych pobytów w Australii, stała się dla dr. L. Gęsiaka (dodajmy – także radiowca–praktyka, z długim stażem pracy m.in. w Radiu Watykańskim) monografia „Rola radia w społeczeństwie wielokulturowym. Działalność grupy polskiej w wieloetnicznej australijskiej rozgłośni 3ZZZ”.

Wspomniana praca, na która złożyło się 11 rozdziałów, poprzedzonych wstępem i zwieńczonych zakończeniem (Habilitant nadał mu nazwę Konkluzje), wraz z bogatą bibliografią, wspomnianymi uprzednio dwoma indeksami, oraz streszczeniem w j. angielskim, składa się w zasadzie z trzech głównych części.

Pierwsza, jednak skrótowo i w dość mocno uproszczony sposób, podejmuje kwestię specyfiki australijskiej wielokulturowości (jako państwa zbudowanego nieomal od podstaw przez imigrantów) oraz historię systemu społecznego obecnie tam panującego. Jest to, jak mówi Autor pracy, „ewolucja od anglosaskiego państwa kolonialnego do funkcjonującego aktualnie państwa wielokulturowego”. Tam też znalazło się miejsce na analizę zjawiska mediów etnicznych, na tym dość specyficznym tle, jakie stanowi w tym państwie radio społeczne.

Część druga monografii została dedykowana właśnie mediom społecznym, ze szczególnym uwzględnieniem drogi rozwoju etnicznych rozgłośni radiowych działających w stanie Wiktoria. To tam bowiem, w Melbourne (stolicy tego stanu) w roku 1975 powstała jedna z pierwszych australijskich etnicznych rozgłośni społecznych, działająca pod nazwą 3ZZ. Była ona w pewnym sensie „przodkiem” obecnej stacji 3ZZZ, z której to aktywności ta druga zaczerpnęła zresztą także i swoją nazwę.

Ostatnia część ciekawej, napisanej (generalnie rzecz ujmując) bardzo ładną polszczyzną monografii dr. L. Gęsiaka, poświęcona została działalności Sekcji Polskiej tejże stacji radiowej oraz omówieniu audycji przez nią tworzonych. Niezwykle drobiazgowo, wręcz z ogromnym pietyzmem, bazując na wywiadach własnych oraz dokumentach pozyskanych od uczestników akcji założycielskiej, odtworzone zostały w tym fragmencie opracowania wszystkie etapy rozwoju tej ciekawej i jakże ważnej – z punktu widzenia miejscowej Polonii – inicjatywy.

Cel zasadniczy, jaki przyświecał Autorowi monografii, to „teoretyczne i empiryczne ustalenie szeroko rozumianego zakresu, w jakim media, a zwłaszcza rozgłośnie radiowe, są pomocnym, i równocześnie skutecznym, narzędziem dla mniejszości etnicznych w utrzymaniu ich własnej tożsamości w społeczeństwie wielokulturowym” (cytat zaczerpnięty z Autoreferatu, s.5). To dało Mu asumpt do stworzenia hipotezy badawczej, mówiącej, że „radio, ze względu na swoją specyfikę i siłę oddziaływania, odgrywa znaczącą rolę w procesie zachowania tożsamości narodowej i kulturowej mniejszości funkcjonujących w społeczeństwach wieloetnicznych” (tamże).

Hipoteza ta została w moim przekonaniu pomyślnie zweryfikowana i udowodniona, albowiem monografia autorstwa dr. L. Gęsiaka ma wyraźnie empiryczny charakter. W rezultacie przeprowadzonych przez siebie badań oraz w efekcie dokonanych obserwacji bezpośrednich w trakcie pobytu w Australii Jego hipoteza w istocie znalazła w pełni swoje potwierdzenie. Badania te rzeczywiście wykazały, że przemiany koncepcji społeczno-politycznej państwa australijskiego, zmierzające do stworzenia ustrukturyzowanej wielokulturowości jako spójnego systemu społecznego, miały istotny wpływ na ukształtowanie modelu tamtejszej radiofonii, a radio nadal odgrywa tam znaczącą pozycję w narodowym systemie medialnym. Dla osiągnięcia tego celu Habilitant skorzystał zarówno ze źródłowych materiałów historycznych (dokumentów, pamiątek rodzinnych oraz innych materiałów archiwalnych), jak i przeprowadzonych przez siebie obszernych wywiadów indywidualnych z osobami, które są aktualnie, bądź też były w przeszłości związane z rozgłośnią 3ZZZ. Zawarte w tych wywiadach treści były wielokrotnie weryfikowane poprzez informacje odnalezione w badanej

dokumentacji (zarówno należącej do osób prywatnych, jak i pozostających w zasobach archiwalnych samej rozgłośni, jak również w posiadaniu Federacji Polskich Organizacji stanu Wiktoria). Habilitant miał również możliwość uczestniczenia w procesie przygotowywania audycji emitowanych przez stację 3ZZZ. Z przeprowadzonych przez L. Gęsiaka badań, w oparciu o przykład aktywności sekcji polskiej, wynika, że dla kolejnych grup naszych rodaków zamieszkujących Australię radiostacja 3ZZZ stanowi ważny punkt odniesienia w kwestiach takich, jak: zachowanie kultury narodowej, używanie języka ojczystego czy integracja środowiskowa. Zauważa się jednak – zdaniem Habilitanta - słabnącą potrzebę angażowania się w pracę społeczną w tym radiu, w szczególności w tych grupach, które są znacznie lepiej zakorzenione w kraju swego obecnego pobytu, jak również w tych, które nie są już tak licznie zasilane nowymi przybyszami. Ma to miejsce także w przypadku Polonii australijskiej, podobnie zresztą, jak jest to widoczne w przypadku osób migrujących z wielu innych krajów europejskich (co daje się zauważyć zwłaszcza w świetle nowych fal migracyjnych przyływów z Azji).

Słabością pracy – jako, że nadszedł teraz moment, by wytknąć Autorowi kilka (na szczęście drobnych w istocie) jej niedostatków – są powtórzenia, dotyczące np. pewnych faktów, jak chociażby ten, że każda grupa językowa mająca w rozgłośni swoją narodową reprezentację, musi posiadać określoną liczbę osób, deklarujących finansowe wsparcie na rzecz radia. Przykładowo, na jednej tylko s. 153 aż dwa razy wymieniona została liczba takich osób (ok. 6 tysięcy) wywodzących się z grupy polskiej mniejszości narodowej. Zabrakło mi też nieco w tej książce (przecież także medioznawczej) szerszego, pogłębionego zajęcia się sprawami programowymi (np. o tzw. ramówce, wedle której stacja realizowała swoją misję, jest szerzej mowa dopiero w ostatnich fragmentach monografii).

Pisałem też uprzednio o ładnej polszczyźnie Autora, którą wyraźnie dostrzega się na łamach wspomnianej monografii. Niemniej, nawet i w tak starannie, od strony edytorskiej, przygotowanej książce, zdarzają się niefortunne terminy lub określenia w rodzaju: „zwołać Walne Zebranie członków finansowych” (s.99, wiersz ostatni), czy „specjalna komisja zrewidowała pierwszy rok działalności” (na s.101). Bywają też niezbyt trafione tłumaczenia, jak np. „przewodniczący (? – JWA) australijskiego radia i telewizji dr Hackett” ze s.101, w.17-18; „minister komunikacji” (chyba raczej ds. komunikowania) – na s.102, czy też określenie Australian Broadcasting Act mianem „regulaminu radiowego” (zob. na s.106, w.5). Użycie określenia „media elektroniczne” dla wyodrębnienia innych, aniżeli radiowe środków przekazu (s.232, w.9-10 oraz s.241, w.14-15) także nie wydaje się w pełni zasadne, bo przecież radio jest

właśnie także medium elektronicznym. Są to jednak – jak już zaznaczyłem uprzednio – drobne niedoskonałości tej solidnej monografii, napisanej w oparciu o bogatą literaturę przedmiotu oraz wyniki rzetelnie przeprowadzonych badań własnych, w tym między innymi wywiadów pogłębionych. Pracy, jak to już wcześniej akcentowałem, autentycznie pionierskiej, w szczególności na gruncie polskich nauk o komunikacji społecznej i mediach.

3. Pozostałe osiągnięcia naukowe, badawcze i dydaktyczne Habilitanta.

Wśród nich (a dorobek dr. Leszka Gęsiaka można podzielić na kilka grup tematycznych: kulturoznawczą, politologiczną oraz medioznawczą) znajdujemy pozycje wartościowe, jak np. podoktorską monografię (napisaną w oparciu o wcześniej obronioną dysertację), zatytułowaną „Wielokulturowość. Rola religii w dynamice zjawiska”. Wydawnictwo WAM, Kraków 2007, s.258. Nie mieści się ona jednak w kategorii prac medioznawczych. Do tejże zaliczyć jednak można z całą pewnością takie istotne naukowo opracowania, jak: zamieszczony na łamach periodyku „Perspektywy kultury. *Perspectives on Culture*” 2017, nr 4 (19) tekst zatytułowany „Radio Watykańskie: tożsamość ewangelizacyjna – w stronę nowych rozwiązań”, czy też anglojęzyczna publikacja „America Media: A Religious Media Case on the U.S. Market”, opublikowana w „*The Person and the Challenges*” 2020, No 1 (10).

Liczba opublikowanych przez Habilitanta drukiem tekstów naukowych nie jest przesadnie wielka, co – zwłaszcza biorąc pod uwagę Jego szerokie kompetencje językowe – może nieco dziwić i równocześnie pozwala na zwiększenie oczekiwań co do Jego przyszłej aktywności w tym zakresie. Niemniej na uwagę zasługują w tej mierze dwie kwestie. Po pierwsze zwraca uwagę znacząca międzynarodowa aktywność dr. Leszka Gęsiaka, jako wykładowcy, w tym m.in. jako profesora wizytującego na renomowanym rzymskim Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim oraz wizytującego badacza (prowadzącego także wykłady) w amerykańskim College of the Holy Cross w Worcester, czego pokłosiem jest też znaczący fragment Jego dorobku piśmienniczego opublikowanego drukiem. I po wtóre – fakt, że jednak dość liczący się odsetek tegoż dorobku stanowią publikacje obcojęzyczne (w języku angielskim, włoskim, ukraińskim a nawet chińskim).

Podkreślić zatem wypada, że większą aktywność wykazywał Habilitant jako wykładowca akademicki. Oprócz dwóch uprzednio wymienionych uczelni zagranicznych, prowadzi On (lub prowadził uprzednio) zajęcia akademickie w macierzystej Akademii *Ignatianum* (gdzie realizuje m.in. liczne przedmioty na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna) oraz w: Uniwersytecie Katolickim Portugalii (Lizbona), Uniwersytecie Św. Józefa w Bejrucie (Liban)

oraz włoskim Uniwersytecie LUMSA. Jak informuje w dokumentacji Habilitant, inne planowane przezeń tego rodzaju aktywności (m.in. na uniwersytetach: Katolickim w Lyonie - Francja oraz Katolickim w Montevideo – Urugwaj) zostały – ze względu na panującą obecnie pandemię – przesunięte na czas późniejszy.

Odrębny, nader ważny fragment w aktywności zawodowej dr. Leszka Gęsiaka, stanowi Jego działalność dziennikarska, w sposób znaczący dopełniająca Jego medioznawczy warsztat badawczy, jak również dorobek publikacyjny. W tym miejscu warto szczególnie podkreślić Jego wieloletnią pracę w Sekcji Polskiej Radia Watykańskiego, także jako jej kierownika (a uprzednio także aktywność w regionalnym publicznym Polskim Radiu Kraków), jak również wcześniejszą pracę na stanowisku redaktora naczelnego periodyku Prowincji Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego „Nasze Sprawy” a następnie innego jezuickiego czasopisma „Posłaniec. Miesięcznik Katolicki”, oraz wieloletnią współpracę z Telewizją Polską SA (w latach 2012-2016, zwłaszcza przy okazji transmisji głównych uroczystości papieskich z Watykanu). A także obecną – jako rzecznika prasowego Konferencji Episkopatu Polski. Aktywność ta, wiążąca się z przygotowaniem licznych publikacji, w tym również wielu o charakterze popularno-naukowym, pozytywnie formowała Habilitanta jako badacza środków społecznego przekazu.

4.Ocena istotnej aktywności badawczej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego Habilitanta.

Owa pozytywnie przeze mnie oceniana aktywność naukowo-badawcza dr. L. Gęsiaka obejmuje również Jego wystąpienia na konferencjach i sympozjach naukowych w kraju i za granicą. W dokumentacji dostarczonej mi do celów analizy dorobku znajduję m.in. ich daty oraz tytuły referatów i wystąpień konferencyjnych na uniwersytetach: UJ w Krakowie, UPJPII w Krakowie, jak również w : Jassach (Rumunia), Tunisie (Tunezja), Dongguan (ChRL), Hammamet (Tunezja) czy Żytomierzu (Ukraina), a także w wielu organizacjach i instytucjach pozauniwersyteckich, jak Polska Akademia Umiejętności, Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych, Instytut Duszpasterstwa Emigracyjnego w Poznaniu, czy też w Parlamencie Europejskim w Brukseli. Dodać do tego można również zajęcia prowadzone przez dr. L. Gęsiaka w ramach Szkoły Letniej, organizowanej pod auspicjami Federacji Uniwersytetów Katolickich Europy i Libanu (FUCE) w Gubbio (Włochy) w 2019 roku. Zaś wcześniejsza praca w strukturach Radia Watykańskiego pozwoliła Habilitantowi podjąć się tak znaczącego wyzwania, jakim było zorganizowanie dostępu do archiwalnych nagrań Sekcji Polskiej,

których digitalizacja pozwala na ich zachowanie oraz udostępnienie dla potrzeb przyszłych badaczy dorobku tej jakże ważnej instytucji nadawczej.

A skoro już była mowa o dydaktycznych obowiązkach Habilitanta, to warto zaznaczyć, że w swojej macierzystej uczelni dr L. Gęsiak jest wykładowcą wielu przedmiotów ważnych z punktu widzenia jakości procesu kształcenia tam realizowanego. Wymienić warto, przykładowo: *Podstawy edytorstwa*, *Warsztat rzecznika prasowego*, *Informacyjne i publicystyczne gatunki dziennikarskie*, *Medioznawstwo europejskie*, *Aksjologiczne podstawy kultur* czy też *Instytucje i zasady funkcjonowania Unii Europejskiej*. Prowadzi On także seminaria dyplomowe licencjackie i magisterskie (jak podaje – pod Jego kierunkiem powstało kilkadziesiąt prac dyplomowych).

Na tak ożywioną działalność dydaktyczną nakładają się też liczne obowiązki organizacyjne, związane z pełnieniem przez Niego funkcji: pełnomocnika Rektora Akademii *Ignatianum* do spraw współpracy międzynarodowej (od roku 2017), przedstawiciela tej uczelni w organizacjach międzynarodowych (Międzynarodowej Federacji Uniwersytetów katolickich – IFCU, Federacji Katolickich Uniwersytetów Europy i Libanu – FUCE, Europejskiej Sieci Jezuickich Dzieł Edukacyjnych i Społecznych – SCRIBANI oraz sieci Kirchner Network), jak również dyrektora uczelnianego Uniwersytetu Trzeciego Wieku i kierownika Katedry Mediów i Komunikacji Społecznej. Gdy dodać do tego jeszcze nadzwyczaj ożywioną aktywność publicystyczną Habilitanta, na którą składa się: ok. 2000 materiałów informacyjnych, przygotowanych między czerwcem 2012 a styczniem 2017 roku, a związanych z Jego pracą w Radiu Watykańskim, 228 wyemitowanych na falach tego radia wywiadów, 109 cyklicznych audycji pod wspólnym hasłem „Rozmowy o wierze”, wyemitowanych przez Polskie Radio Kraków w okresie między wrześniem 2009 a styczniem 2012 roku, 43 wywiady przeprowadzone w okresie pracy w periodyku *Posłaniec. Miesięcznik Katolicki*, jak również obecną aktywność jako rzecznika prasowego Konferencji Episkopatu Polski, to przyznać muszę, że jestem pod sporym wrażeniem skali tych zawodowych dokonań.

Tego rodzaju uczucie zapewne jest także nieobce zwierzchnikom Habilitanta, nagradzanego nie tylko Nagrodą Rektora Akademii *Ignatianum*, ale także Nagrodą (zbiorową) *Totus* medialny, przyznaną w 2012 roku Sekcji Polskiej Radia Watykańskiego przez Fundację Episkopatu Polski *Dzieło Nowego Tysiąclecia* „za długoletnią, owocną pracę, przybliżającą słuchaczom działania Stolicy Apostolskiej i życie Kościoła w świecie; za formację i ewangelizację wykorzystującą najnowsze tendencje i technologie przekazu”. Indywidualnie

otrzymał On środowiskową nagrodę *Platynowego Mikrofonu 2015*, przyznawaną przez Katolickie Radio Podlasie.

5. Wniosek końcowy

Reasumując powyższe uwagi pragnę jednoznacznie uznać, iż starania dr. Leszka Gęsiaka o nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego w zakresie nauk społecznych w dyscyplinie Nauki o komunikacji społecznej i mediach są – w moim przekonaniu – merytorycznie uzasadnione, a osiągnięcie naukowe w postaci monografii „Rola radia w społeczeństwie wielokulturowym. Działalność grupy polskiej w wieloetnicznej australijskiej rozgłośni 3ZZZ”, Kraków 2020, przyjmuję za satysfakcjonującą dla tych starań podstawę. **Pragnę tym samym wesprzeć te starania w tym miejscu sformułowaną i pozytywną dla Jego dotychczasowego dorobku: naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego opinią, równocześnie wnosząc do Wysokiej Rady jednostki wskazanej przez Habilitanta o nadanie dr. Leszkowi Gęsiakowi stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie *nauki o komunikacji społecznej i mediach*.**

Warszawa, dn. 26 stycznia 2021 roku

